wägga tõssi, sedda kül ollen praego omma silmidega selle waese kaddunt worimehhe jures selgeste näinud; küllab siis ka teine sanna tõssi on: „Kristus toob rõmo“ hüdis temma sure heälega ja hakkas temma südda jo pissut kergemaks ja lahkemaks minnema. Ei nüüd ennam ep olnud mehhele aega trahteri jäda, waid ruttas koio, wõttis Piibli ramato kätte ja loes, mis ette juhtus. Siin leidis temma neid wägga armsad sannad, et Kristus ep olle tulnud terwidele, waid haigedele arstiks; et temma on tulnud keik pimmedad, kurdid, keletumaid, jallatumaid terweks teggema ja waestele armo-õppetust kulutama ja keige waewatud ja koormatud hingedele hingamist toma! Waat need sannad ollid temma südamele sureks rõmuks, need kaswatasid temma lotust, et Issand ka temma peäle weel piddi armo heitma, läks omma kambri, heitis põlweli mahha ja pallus allandikkult: „oh armo Jummal, kannata weel minnoga, kinnita mind minno nõdrusses, et jouan ommast pattust ellust ümberpõörda, et saan keik ommad kurjad himmud ja ihaldamised risti lüa!“ Ja kui nenda sai loend, tundis temma Jummalat otsego omma liggi ollewad, ärrakaus temma südamest keik hirm ja kartus, keik hädda ja waew, ja rahho wõttis asset temma südame sees. — Se wanna ello mis ta siitsadik olli aiand, olli wägga hirmus temma melest ja wõttis sedda kindla nou ette, Issanda abbiga Jummala lapseks sada ja leidis seks uut joudo, uut woimust omma ellawa usso sees, Jesusse Kristusse sisse. — Kui temma naene näggi, et mees olli omma endist wanna kurja ello hopis muutnud, sai temma wägga tiggedaks, jahtis, sõimas ja wandus tedda ja ehwardas tedda, tedda hopis mahha jätta kui temma ei jätta sesuggusid narri tembud mahha, mis ta olli ennesel wisiks wõtnud. — Need tembud, mis naene narri-tembuks nimmetas, ollid need, et temma omma jummalakartmatta ello, olli jummalakartlikko elluks ümbermuutnud. Agga mees ei sõimand wasto, waid läks tassasel wisil sedda waimo teed eddasi, mis ta ennese hinge kassuks ja rahhuks olli hakkand käima, ja teggi uskus palwed omma naese pärrast. — Monned kuud läksid möda, siis allandas ennast ka temma naene Kristusse armo käe alla, ja nenda käisid nemmad ühhes meles ja ühhes waimus omma kitsokest agga wägga armsa pühha ello-teed eddasi, sest holimatta et keddagi nende nabridest Kristussest rõmo ei tunnud. Nemmad uskusid kindlaste pühha risti koggodusse ja pühhade-ossasamisse sisse, kennest nemmad selle rohho-aiast ollid maggusa haiso sanud, kuhho nemmad iggapäwa läksid omma hingele toito otsima — Jummala pühha sanna — ja pitki silmidega ootsid möllemad sedda kallist aega, millal nemmad sedda